

красотата ѝ. А коситѣ ѝ били по-свѣтли отъ самото слънце. Тѣ били тѣй гъсти и дълги, че я закривали цѣла и, когато слизала по стѣпалата къмъ водата, виждалѣ се само крайчеца на червенитѣ ѝ пантофки.

Царьтъ обичалъ дъщеря си повече отъ всичко на свѣта и я обличалъ въ най-скъпоценни дрехи. На главата си царкинята носѣла корона отъ чисто злато, украсена съ безценни камъни, които блесѣли като приказни ношци огньове.

Но каква радост можела да изпитва тя отъ всички тия красоти? Тя не виждала красотата, която я обикаляла; чужди ѝ били и синьото море, и мраморния палатъ, и чуднитѣ градини... Блѣсъкътъ на звездитѣ ѝ билъ непознатъ. Тя не виждала баща си, не знаела какво е това свѣтлина. Царкинята била слѣпа.

Нито единъ лѣкарь, нито единъ магьосникъ, не били въ състояние да ѝ помогнатъ. Опитвали се тѣ много пѣти да ѝ възвѣрнатъ зрението, но напусто били знанията имъ и изкуството. Вѣчна тъмнина покривала очитѣ на младата царкиня. И горчиво плакалъ стариятъ царъ, тежко понасялъ той нещастieto на своята дъщеря.

Царкинята знаела всички изходи и леко намирала пѣтя по стѣлбитѣ въ палата. Тя много обичала да се разхожда сама въ цвѣтящата градина и да се доближава къмъ оградата, задъ която таинствено и прохладно шумѣла гората. Царкинята се прислушвала въ всѣки звукъ и горски шепотъ. Тя ги разбираше всички, но видимата красота на свѣта била скрита за нея.

Отъ день на день царкинята ставала все по-красива. Тя била весела, пѣла и намирала радостъ и удоволствие въ всичко. Тя била щастлива, защото не знаела, че била слѣпа. Никой не смѣлъ да ѝ каже това, подъ страхъ отъ смъртно наказание.

Случило се веднажъ, забравили да затворятъ вратата, която води въ гората. Следъ обѣдъ, когато всички почивали, царкинята отъ никого не забелязана отишла при старата ограда, напала отворенитѣ врата и излѣзла въ гората.

Насреща ѝ тѣй ласкаво и примамливо лѣхнало и зашумолѣло всичко, а пѣсенъта на птичкитѣ ѝ се сторила по-сладка, отколкото въ градината на баща ѝ. И, наистина, колко хубаво било тукъ. Въздухътъ билъ прохладенъ, мѣхътъ билъ нѣженъ и мекъ като прекрасенъ килимъ...

Колкото по-далече вървѣла царкинята, толкова по-леко и по-радостно ставало на сърдцето ѝ. Царкинята вървѣла все по-да-